

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 61/2025-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. E. Mišíková & JUDr. Ing. R. Cádra, s.r.o., Partizánska 2, Bratislava, proti upovedomeniu Krajskej prokuratúry v Bratislave č. k. 1 Kn 456/23/1100-7 zo 7. októbra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 10. decembra 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) upovedomením krajskej prokuratúry č. k. 1 Kn 456/23/1100-7 zo 7. októbra 2024. V petite podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby nálezom vyslovil porušenie označeného základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny napadnutým upovedomením krajskej prokuratúry, ktoré zruší a vec vráti na ďalšie konanie krajskej prokuratúre a prizná mu náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal trestné oznámenie o skutočnostiach nasvedčujúcich spáchaniu viacerých trestných činov vrátane zločinu krivého obvinenia podľa § 345 ods. 1, 2 písm. a), b), ods. 3 Trestného zákona a zločinu krivej výpovede a krivej prisahy podľa § 346 ods. 1, 3 písm. b), ods. 4 Trestného zákona, o ktorom rozhodol vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava III, odboru kriminálnej polície, I. oddelenia všeobecnej kriminality (ďalej len „policajť“) pod ČVS: ORP-495/1-VYS-B3-2023 zo 17. januára 2024 tak, že ho podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odmietol, keďže nezistil dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku. Sťažovateľ napadol uznesenie policajta ČVS: ORP-495/1-VYS-B3-2023 zo 17. januára 2024 riadnym opravným

prostriedkom, a to sťažnosťou podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku, o ktorej rozhodla prokurátorka Okresnej prokuratúry Bratislava III uznesením č. k. 1 Pn 756/23/1103-12 z 28. júna 2024 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietla. Sťažovateľ svojím podaním z 31. júla 2024 podľa príkazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. 11/2019 z 28. novembra 2019 účinného od 1. januára 2020 požiadal krajskú prokuratúru o preskúmanie uznesenia okresnej prokuratúry č. k. 1 Pn 756/23/1103-12 z 28. júna 2024, ktorá o svojich záveroch sťažovateľa písomne vyrozumela svojím upovedomením č. k. 1 Kn 456/23/1100-7 zo 7. októbra 2024, ktorým aprobovala postup podriadených orgánov činných v trestnom konaní.

3. Sťažovateľ napadol písomné upovedomenie krajskej prokuratúry ústavnou sťažnosťou, poukazujúc generálne na arbitrárnosť jej záverov predovšetkým vo vzťahu k právnemu posúdeniu skutočností zakladajúcich podľa sťažovateľa skutkovú podstatu zločinu krivého obvinenia podľa § 345 ods. 1, 2 písm. a), b), ods. 3 Trestného zákona a zločinu krivej výpovede a krivej prisahy podľa § 346 ods. 1, 3 písm. b), ods. 4 Trestného zákona. Sťažovateľ je presvedčený o tom, že trestné oznámenie, ktoré bolo na jeho osobu podané a v ktorého dôsledku bolo aj uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry pod ČVS: PPZ-606/NKA-FP-BA-2017 z 22. júna 2017 podľa § 199 ods. 1, 2 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie vo veci pre zločin skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1, 4 Trestného zákona, ktoré bolo uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry pod ČVS: PPZ-33/NKA-BA4-2019 z 22. februára 2023 podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zastavené, bolo podané „v špecifickom úmysle“ s cieľom privodiť mu „účelovo vykonštruované (väzobné) trestné stíhanie“, v dôsledku čoho mu tak „znemožniť výkon jeho podnikania a prevziať kontrolu nad jeho spoločnosťami a celým podnikaním v hodnote desiatok miliónov Eur, čo sa im však nepodarilo“, no napriek tomu mu „vznikli enormné majetkové ujmy a závažné ujmy na iných jeho právach.“.

4. Z obsahu uznesenia policajta ČVS: ORP-495/1-VYS-B3-2023 zo 17. januára 2024 vyplýva, že trestné stíhanie bolo vedené Prezidiom Policajného zboru, národnou kriminálnou agentúrou pod ČVS: PPZ-606/NKA-FP-BA-2017 a následne pod ČVS: PPZ-33/NKA-BA4-2019 vo veci pre zločin skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1, 4 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že dosiaľ neustálené osoby konajúce v mene spoločnosti BENZINOL SLOVAKIA s. r. o. v období od mesiaca január 2014 až do súčasnosti v úmysle skrátiť daň z pridanej hodnoty na Daňovom úrade Bratislava podali alebo zabezpečili podanie daňových priznaní dane z pridanej hodnoty za príslušné zdaňovacie obdobia, do ktorých na účely zmarenia riadneho vymerania dane zahrnuli fiktívne alebo nadhodnotené faktúry za dodanie rôznych služieb (prenájom nehnuteľností prevádzok čerpacích staníc, prenájom parkovacích plôch pre motorové vozidlá, správa internetovej prezentácie obchodnej spoločnosti, poskytovanie a správa systému kamerového zabezpečenia čerpacích staníc a ďalších priestorov spoločnosti, služby spojené s údržbou priestorov prevádzky čerpacích staníc, konzultačné služby) od viacerých dodávateľských spoločností, pričom za každé zdaňovacie obdobie neoprávnene odpočítali daň z pridanej hodnoty vo výške približne 10 000 eur a zároveň nepriznali vlastnú daňovú povinnosť vo výške približne 10 000 eur, čím za sledované obdobie skrátili daň z pridanej hodnoty vo výške najmenej 820 000 eur. Trestné stíhanie, ktoré bolo vedené Prezidiom Policajného zboru, národnou kriminálnou agentúrou pod ČVS: PPZ-606/NKA-FP-BA-2017 a následne pod ČVS: PPZ-33/NKA-BA4-2019, bolo uznesením policajta z 22. februára 2023 zastavené podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku na podklade

znaleckého posudku č. 01/2022 znalca z odboru ekonómie a manažmentu, odvetvia účtovníctva a daňovníctva JUDr. Ing. Miroslava Čipáka, z ktorého vyvstal pravdepodobný záver (z dôvodu neposkytnutia všetkých účtovných dokladov za posudzované/skúmané obdobie) o tom, že konaním spoločnosti BENZINOL SLOVAKIA s. r. o. nedošlo ku škode na štátnom rozpočte.

5. Sťažovateľ je presvedčený o tom, že napadnuté upovedomenie krajskej prokuratúry je arbitrárne, keďže nedáva odpovede na „*všetky podstatné nastolené argumenty*“, ktorými v konkrétnej rovine sú: (i) argument o irelevantnej podstate skutočnosti podania oznámenia o skutočnostiach nasvedčujúcich spáchaniu trestného činu buď vyšetrovateľovi Policajného zboru, alebo pracovníkovi služby kriminálnej polície, v ktorého popise služobnej činnosti je vyhľadávanie a odhaľovanie latentnej trestnej činnosti, (ii) krajská prokuratúra veľmi strohým až reduktívnym spôsobom uchočila skutkové a právne zistenia podriadených orgánov činných v trestnom konaní, s ktorými sa však stotožnila bez ich bližšieho zdôvodnenia/vysvetlenia, čím tak vo výsledku jej argumentácia nepôsobí ako výsledok prieskumnej činnosti nadriadeného orgánu a pre svoju strohosť je arbitrárna, nedávajúca odpovede na sťažovateľom nastolené argumenty všeobecne, (iii) sťažovateľovi nebol riadne zdôvodnený argument o nemožnosti uvádzania vedome nepravdivých skutočností z dôvodu procesného postavenia podozrivého, ktorý bol riadne poučený v zmysle príslušných zákonných ustanovení, (iv) absencia úmyslu vedome iného obviniť z trestného činu a vedome uvádzať nepravdivé informácie nemusí byť spoľahlivo naplnená v rovine nepochybného záveru už v počiatkových fázach trestného konania, ale postačuje len „*uzrozenie podozrivého s ne-pravdivosťou ním uvádzaných informácií o sťažovateľovi, ktoré formálne napĺňajú znaky skutkovej podstaty určitého (daňového) trestného činu*“, (v) na prijatie záveru o rozptýlení podozrenia z trestnej činnosti nemôže postačovať len samotná výpoveď podozrivého bez vykonania ďalšieho dokazovania smerujúceho „*ku kritickej previerke dôležitých tvrdení podozrivého*“, (vi) krajská prokuratúra nevyslovila „*vlastnú hodnotiacu úvahu na problematiku významnosti záverov znaleckého posudku, od ktorých orgány činné v tomto trestnom konaní odvodzujú správnosť úsudku o tom, že podozrivý o sťažovateľovi oznámil skutočnosti, ktoré sa síce stali, ale nezakladajú znaky trestného činu, a preto nemožno povedať, že by podozrivý neuvádzal pravdu, nakoľko ním uvádzané skutočnosti sa v minulosti odohrali.*“, (vii) zásadným omylom popierajúcim inštitút posudzovania predbežných otázok podľa § 7 Trestného poriadku je krajskou prokuratúrou aprobovaná okresnou prokuratúrou vyslovená viazanosť právoplatným záverom o zastavení trestného stíhania podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku vo veci vedenej pod ČVS: PPZ-606/NKA-FP-BA-2017, resp. pod ČVS: PPZ-33/NKA-BA4-2019 a napokon (viii) je záver o zastavení trestného stíhania vo veci vedenej pod ČVS: PPZ-606/NKA-FP-BA-2017, resp. pod ČVS: PPZ-33/NKA-BA4-2019 skutkovo a právne nesprávny, keďže právnym predpokladom takéhoto záveru je identifikácia akéhokoľvek konania, ktoré by bolo možné posúdiť ako trestný čin, ktorého existencia však za posudzované obdobie rokov 2014 – 2016 a ani za rok 2017 preukázaná nebola, v dôsledku čoho malo byť trestné stíhanie vo veci zastavené podľa § 215 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, a nie podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, a z takéhoto nesprávneho právneho záveru aj orgány činné v trestnom konaní nesprávne vychádzali.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny napadnutým upovedomením krajskej prokuratúry, ktorá sa mala arbitrárne zaoberať sťažovateľom prednesenými námietkami v jeho žiadosti z 31. júla 2024 na postup podľa príkazu generálneho prokurátora č. 11/2019 z 28. novembra 2019.

7. Pokiaľ ide o napadnuté upovedomenie krajskej prokuratúry, ústavný súd vo všeobecnosti konštatuje, že na inštitút upovedomenia nemožno klásť rovnaké požiadavky, aké sú v zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu, resp. judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva kladené na odôvodnenia právoplatných súdnych rozhodnutí (IV. ÚS 534/2012, III. ÚS 384/2015, I. ÚS 434/2022, IV. ÚS 524/2023), pričom dotknuté upovedomenie je aktom aplikácie práva mimo procesnej úpravy Trestného poriadku, ktoré však môže mať na generovanie trestnoprocesného postupu smerujúceho až k právoplatnému odsúdeniu v dôsledku prepojenia a nadväznosti inštitútov zákonnej úpravy sústavy orgánov prokuratúry a zákonnej úpravy pôsobnosti prokurátora v trestnom konaní (už podľa Trestného poriadku) účinný a rozhodujúci vplyv.

8. Možno v obsahovom kontexte predchádzajúceho bodu pripomenúť, že napadnuté upovedomenie krajskej prokuratúry bolo vydané v osobitnom revíznom režime podľa príkazu generálneho prokurátora č. 11/2019 z 28. novembra 2019 účinného od 1. januára 2020, ktorý je vyjadrením osobitného oprávnenia generálneho prokurátora podľa § 10 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) vydávať príkazy, pokyny a iné služobné predpisy, ktoré sú záväzné pre všetkých prokurátorov, právnych čakatel'ov prokuratúry, asistentov prokurátorov a ostatných zamestnancov prokuratúry. Také oprávnenie má osobitnú povahu vo vzťahu k ostatným inštitútom zákona o prokuratúre a keďže je príkaz pre prokurátorov záväzný, je postup podľa neho (čl. 6 ods. 4 príkazu spolu s nadväzujúcimi ustanoveniami zákona o prokuratúre) právnym prostriedkom na ochranu základných práv a slobôd podľa § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [ďalej len „zákon o ústavnom súde“ (IV. ÚS 132/2020, IV. ÚS 420/2020, IV. ÚS 311/2021 a predovšetkým v štádiu predprípravného konania IV. ÚS 29/2025)].

9. Ústavný súd v prvom rade v konfrontácii so sťažovateľom navrhovanou koncepciou, ktorou sa snaží docieľiť aj prostredníctvom ústavného súdu revíziu skutkových okolností preskúmvanej trestnej veci, konštatuje, že mu ako ochrancovi ústavnosti neprináleží vyjadrovať sa ku skutkovej podstate skutočností, na ktorých podklade bol orgánmi činnými v trestnom konaní produkovaný určitý meritórny, či už skutkový, alebo právny, výsledok týkajúci sa trestnoprávnej zodpovednosti určitej osoby, ani hodnotiť a „vážiť“ jednotlivé argumenty s cieľom skúmať ich primeranosť/dôvodnosť, resp. to, či sú/nie sú postačujúce na záver o jej danosti. Úlohou ústavného súdu ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti je skúmať iba ústavné markanty postupu orgánov verejnej moci a z nich plynúce závery vyjadrené v jednotlivých individuálnych právnych aktoch, a to z pohľadu, či neprekračujú rámec ich ústavnej udržateľnosti v konfrontácii so skutkovými a s právnymi okolnosťami dotknutej veci. Ústavný súd teda nie je možné vnímať ako tzv. skutkový súd, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, a taktiež nie je v poradi

d'alším súdom, resp. orgánom verejnej moci rozhodujúcim o v kompetenčnom reťazci nasledujúcom/d'alšom opravnom prostriedku s'ťažovateľa. V naznačených súvislostiach ústavný súd už judikoval, že «Ústavný súd nerozhoduje v predmetnej veci patriacej do právomoci všeobecných súdov, teda nerieši „kauzu“, ale posudzuje „len“ ústavnú udržateľnosť napadnutého rozhodnutia. Ak by aj sám dospel (pri riešení na úrovni zákona alebo skutkového stavu) k odlišným záverom, nie je to dôvod na zrušenie ústavnou s'ťažnosťou napadnutého rozhodnutia, ak subjekt rozhodovania odôvodnil svoje závery dostatočnými a bez zjavného excesu produkovanými úvahami na svojej, teda zákonnej alebo podzákonnej úrovni.» (uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 399/2022 zo 6. septembra 2022 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 83/2022).

10. Vo vzťahu k ústavnou s'ťažnosťou napadnutému upovedomeniu ústavný súd generálne po jeho preskúmaní konštatuje, že toto nevykazuje známky arbitrárnosti, obsahuje dostatočné odôvodnenie a nevyplýva z neho ani taká aplikácia príslušných ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Záver, ku ktorému dospela krajská prokuratúra v napadnutom upovedomení (o zákonnosti postupu orgánov činných v trestnom konaní), je ústavne akceptovateľný. Nie je možné stotožniť sa s argumentom s'ťažovateľa o stručnosti a všeobecnosti záverov krajskej prokuratúry, keďže tá pri hodnotení skutkovej a právnej argumentácie skôr konajúcich orgánov činných v trestnom konaní vychádzala z obsahu uznesenia policajta, ako aj uznesenia okresnej prokuratúry, ktoré aprobovala a na doplnenie správnosti poskytla ďalšiu právnu argumentáciu obsahovo nadväzujúcu na už zistený skutkový a právny stav veci, pričom taký postup štandardne aprobuje aj ústavný súd, zdôrazňujúc to, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a druhostupňového súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, III. ÚS 808/2016, III. ÚS 227/2020, III. ÚS 341/2021, III. ÚS 489/2021). Predmetná optika má svoju aplikovateľnosť aj v rámci posudzovania postupov orgánov činných v trestnom konaní v inštančnej hierarchii a ich rozhodnutí majúcich meritórnu povahu.

11. V prvom rade musí ústavný súd prisvedčiť názorovej optike okresnej prokuratúry o charaktere podaného trestného oznámenia s'ťažovateľa, ktoré je/má byť „*vyústením obchodných nezhôd medzi oznamovateľom a podozrivým* [REDAKOVANÉ]“, čomu zodpovedá aj podrobný opis jednotlivých názorových nezhôd medzi [REDAKOVANÉ] a s'ťažovateľom, ktorý bol spolu s ním spoločníkom vo viacerých obchodných spoločnostiach s vysokým nehnuteľným majetkom, a to tak, ako boli uvedené v uznesení policajta (z ktorého obsahu aj vyplýva údaj o počte 80 trestných a civilných súdnych sporov vedených medzi s'ťažovateľom a [REDAKOVANÉ], ako aj údaj o počte 16 domových prehliadok a 12 prehliadok iných priestorov a pozemkov v súvislosti s preverovaním daňovej trestnej činnosti), ktoré začali vtedy, keď (i) nesúhlasil s projektmi o predaji a kúpe nových čerpacích staníc a (ii) zistil náznaky tunelovania obchodnej spoločnosti BENZINOL SLOVAKIA s. r. o., ktoré mali spočívať v účelovom fakturovaní dodaných tovarov a predovšetkým poskytnutých dodávateľských služieb od tretích právnických osôb vrátane prevádzkovania tzv. „čiernych nádrží“ na skladovanie nelegálne získaného benzínu. S'ťažovateľ sa v rámci svojej argumentácie domáhal zastavenia trestného stíhania vedeného Prezídium Policajného zboru, národnou kriminálnou agentúrou pod ČVS: PPZ-606/NKA-FP-BA-2017 a následne pod ČVS: PPZ-33/NKA-BA4-2019 vo veci pre zločin skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1, 4 Trestného zákona z dôvodu podľa § 215 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, a nie § 215 ods. 1

písm. b) Trestného poriadku, na čo mu však už policajti vo svojom uznesení odpovedal tak, že „*Trestné stíhanie nebolo zastavené z dôvodu, že sa nestal skutok, pre ktorý sa viedlo vyšetrovanie (záver, ktorý by významným spôsobom predpokladal spáchanie trestných činov krivého obvinenia a krivej výpovede zo strany vypočúvaných svedkov), ale preto, že podľa orgánov činných v trestnom konaní absentoval jeden z nevyhnutných znakov skutkovej podstaty zločin skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods.4 Trestného zákona a to následok.*“. Predostretý právny argument rozviedla okresná prokuratúra, keď poukázala na to, že „*Skutočnosť, že trestné stíhanie vedené vo veci CVS: PPZ-606/NKA-FP-BA-2017 bolo zastavené podľa § 215 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku teda neznamená, že sa nestalo to, čo vo svojich výpovediach tvrdili [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ale že to, čo tvrdili nie je, s poukazom na výsledky znaleckého dokazovania, trestným činom.*“, pričom zdôraznila povinnosť orgánov činných v trestnom konaní posudzovať dôvody zastavenia trestného stíhania podľa § 215 Trestného poriadku zostupne. Je preto zrejmé, že orgány činné v trestnom konaní vychádzali z výsledku trestného konania vedeného pod ČVS: PPZ-33/NKA-BA4-2019 a spochybňovanie už prijatých právoplatných záverov v konaní o ústavnej sťažnosti je snaha sťažovateľa rozšíriť ústavný prieskum mimo mantinelov preskúmvanej veci. Záver o procesnej podstate dôvodu, pre ktorý bolo trestné stíhanie zastavené, ako bol prezentovaný prokuratúrou, sa v mantineloch ústavného prieskumu nejaví ako neudržateľný oproti iným, odlišne orientovaným záverom sťažovateľa.

12. V druhej rovine svojej argumentácie a pre posúdenie ústavnej udržateľnosti napadnutého upovedomenia krajskej prokuratúry je rozhodujúci záver o absencii vykonaným dokazovaním preukázaného úmyslu, či už [REDAKOVANÉ], alebo [REDAKOVANÉ], sťažovateľa vedome lživo obviníť z trestného činu a v súbehu tak spáchať trestný čin krivého obvinenia podľa § 345 ods. 1 Trestného zákona a trestný čin krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods. 1 Trestného zákona, či už v základnej, alebo kvalifikovanej skutkovej podstate. Krajská prokuratúra poukázala na to, že v predmetnej veci je podstatné „*prvotne skúmať, či by konanie podozrivého, zdanlivo vykazujúce naplnenie formálnych znakov trestného činu krivého obvinenia podľa § 345 Trestného zákona a trestného činu krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 Trestného zákona napĺňalo vôbec aj jeho materiálnu stránku v podobe dosiahnutia takého stupňa a intenzity, aby mohlo byť zo strany orgánov činných v trestnom konaní pristúpené k vysloveniu záveru o naplnení všetkých znakov kategórie - prečinu krivého obvinenia podľa § 345 ods.1 Trestného zákona a kategórie prečinu krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 Trestného zákona.*“. Práve dôkladné právne posúdenie všetkých zákonných znakov predmetných trestných činov je kľúčovým prvkom meritórneho vybavenia sťažovateľom podaného trestného oznámenia. Po dôkladnom zhodnotení obsahu uznesenia policajta, ako aj okresnej prokuratúry krajská prokuratúra po výkladovej časti obsahujúcej výklad právnych kategórií vzťahujúcich sa na preskúmvanú právnu vec sťažovateľa podporila už vyslovený právny záver o tom, že „*Vykonané dôkazy v žiadnom prípade nenasvedčujú úmyselnému konaniu spočívajúcemu u podozrivého lživo iného obviníť z trestného činu s úmyslom privodiť mu trestné stíhanie. Na naplnenie subjektívnej stránky prečinu krivého obvinenia § 345 Trestného zákona si vyžaduje, aby páchatel úmyselne a vedome nepravdivo informoval o skutkových okolnostiach s pohnútkou privodiť trestné stíhanie inému, pričom sa nestačí zaoberať iba otázkou, či osoba, ktorú páchatel obvinil, skutočne spáchala trestný čin, ale musí sa zároveň preukázať, že si bol páchatel trestného činu krivého obvinenia § 345 Trestného zákona vedomý toho, že obviňuje inú osobu nepravdivo. Z výsluchu podozrivého vyplýva,*

že vychádzal len z jeho v tom čase dostupných pravdivých informácií a vedomostí.“. Teda „v konaní podozrivého tak absentuje naplnenie objektívnej aj subjektívnej stránky trestného činu krivej výpovede a krivej prisahy podľa § 346 ods. 1 Trestného zákona resp. trestného činu krivé obvinenie podľa § 345 ods. 1 Trestného zákona, či akéhokoľvek iného trestného činu.“.

13. Po oboznámení sa s obsahom aj tejto časti upovedomenia krajskej prokuratúry ústavný súd konštatuje, že krajská prokuratúra neinterpretovala obsahovú podstatu skutkovej podstaty trestného činu krivého obvinenia podľa § 345 ods. 1 Trestného zákona, ako aj krivej výpovede a krivej prisahy podľa § 346 ods. 1 Trestného zákona vo vzťahu k podkladom na rozhodnutie v rozpore s ich obsahom, jej úvahy sú legitímne a právne akceptovateľné, teda jej postup bol ústavne konformný a po jeho preskúmaní v skôr komentovanom rozsahu ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť so sťažovateľom namietaným porušením práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny. Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch ochrany práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody zaručeného v ústave alebo v medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách (III. ÚS 38/05, III. ÚS 278/06, IV. ÚS 612/2018). K takémuto záveru nie je možné v posudzovanom prípade dospieť.

14. Je zrejmé, že tak ako na základe údajov uvedených v predprocesných a procesných výpovediach trestným oznámením sťažovateľa označených osôb nedošlo v skôr vedenom trestnom konaní k obvineniu sťažovateľa z dôvodov uvedených v bode 11 (teda nie pre neexistenciu predmetných skutkových okolností, ale pre ich negatívne právne posúdenie ako trestného činu), obdobne došlo k negatívne posúdeniu trestného oznámenia sťažovateľa na obe tieto osoby, a to nie preto, žeby o predmetných skutočnostiach nevypovedali, ale preto, lebo z hľadiska vyhodnotenia nimi uvedených údajov a v kontexte dôvodov zastavenia trestného stíhania dotknutého ich výpoveďami dospeli orgány činné v trestnom konaní k záveru, že kritické údaje neboli uvádzané v úmysle sťažovateľa lživo obviňovať zo spáchania trestného činu ani v úmysle nepravdivo vypovedať o označenými osobami vnímaných okolnostiach. Také vyhodnotenie je z pohľadu ústavného súdu akceptovateľné aj preto, lebo zastavenie trestného stíhania v skoršej veci z už komentovaných dôvodov nemusí *a contrario* znamenať sťažovateľom oznamovanú trestnú činnosť a vysvetlenie negatívneho záveru konajúcich orgánov o trestnej zodpovednosti v popísanej súvislosti a v jeho konkrétnom znení (zavŕšenom napadnutým upovedomením krajskej prokuratúry) je ústavne udržateľné. Uvedený rámec nie je možné ústavným súdom prekročiť, keďže, ako už bolo opakovaně zdôraznené, nenahrádza orgány činné v trestnom konaní a nie je možné ho iným hodnotením relevantných okolností v ústavnej sťažnosti len na báze polemiky na úrovni zákona a skutkového stavu (aj keď nie obsahovo vyprázdnenej) do takej pozície štylizovať.

15. Ústavný súd na tomto mieste sťažovateľovi pripomína, že už konšatoval, že skutok (alebo určitý dej, ktorý sa odohral) sa nestáva trestným činom len preto, lebo ho za trestný čin označí oznamovateľ. Samotné posúdenie, či skutok napĺňa alebo nenapĺňa definičné znaky trestného činu (§ 8 Trestného zákona), je plne v kompetencii orgánov činných v trestnom konaní. Oznamovateľ ani oznamovateľ, ktorý tvrdí, že je poškodený trestným činom, nemá ústavou zaručené základné právo, aby na podklade jeho trestného oznámenia bolo určité konanie kvalifikované ako trestný čin

a vznesené obvinenie konkrétnej osobe. Posúdenie, či je dôvod na začatie trestného stíhania alebo je potrebné prijať iné rozhodnutie v trestnom konaní, je vo výlučnej právomoci orgánov činných v trestnom konaní. Ústavnému súdu ako nezávislému súdnemu orgánu ochrany ústavnosti nepatrí preskúmať ich rozhodnutia a postupy, pokiaľ namietané porušenie zákonnosti nemá súčasne za následok aj porušenie základného práva alebo slobody. Každý má teda zákonný nárok na to, aby sa jeho podaniami, návrhmi a sťažnosťami kompetentné orgány zaoberali a aby ich vybavili, avšak nikto nemá nárok na to, aby výsledok tohto vybavenia zodpovedal jeho predstave (III. ÚS 173/2018).

16. Inými slovami, právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby na základe podaného trestného oznámenia alebo na podanie obžaloby na súde prokurátorom nie je súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, III. ÚS 198/03, III. ÚS 38/05, II. ÚS 28/06, III. ÚS 278/06, II. ÚS 88/99, IV. ÚS 423/09, II. ÚS 738/2016, IV. ÚS 463/2020). Rovnako tak aj z rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva nevyplýva právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe alebo právo na jej odsúdenie v trestnom konaní (porov. *Helmerts proti Švédsku* z 29. 10. 1991, bod 29, sťažnosť č. 11826/85, *Kusmierek proti Poľsku* z 21. 9. 2004, bod 48, sťažnosť č. 10675/02, *Dziedzic proti Poľsku* z 25. 11. 2003, bod 6, sťažnosť č. 50428/99).

17. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

18. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu